

Het tropische eiland Taiwan, vooral bekend van de massa-export en als 'afvallige provincie van China', is ook een vakantiebestemming in opkomst. Denk aan: boeddhistische tempels, heerlijke stranden, lieve mensen, verrukkelijk eten, ruige natuur en wereldstad Taipei.

TEKST & BEELD: DAAN VERMEER

Made in Taiwan

De mediterende monniken van de bergtempel. Eén voor één lopen vrouwen, met kaalgeschoren hoofden en gekleed in zwart met roodbruine gewaden, de binnenplaats van de Fo Guang Shan-tempel over. Ze praten niet, ze kijken niet op. De slinger monniken verdwijnt achter de metershoge houten deuren van het grootste tempelgebouw, waarachter drie gouden Boeddhabeelden glimmend toekijken op de vloer.

In de tempel hangt een weeïge geur van wierrook. In nissen in de muren staan 15.000 uit hout gesneden Boeddhabeelden, stuk voor stuk verlicht door een lampje. Het is net na vijven in de ochtend en we zijn net hier, in deze bergtempel, wakker geworden. Op de vogels na, is het nog muisstil. Die stilte wordt abrupt doorbroken door zware dreunen van een drum, die onder een van de Boeddha's hangt. De monniken, die met uiterste precisie naast elkaar zijn gaan staan, neuriën en knielen synchroon.

Het blijkt een illusie dat monniken de hele dag niets doen dan mediteren. Na de ochtendceremonie, verspreiden ze zich over het enorme terrein. Naar de discussiezalen, bibliotheek of richting tuinen. We gaan met een oudere monnik mee naar het kalligrafielokaal. Daar schrijft ze dagelijks, als onderdeel van de boeddhistische leer, teksten over. Met een penseel kalligrafeert ze de zwerige Chinese tekens op rijstpapier, van boven naar beneden. Aan de tafel naast haar proberen wij het ook. De betekenis van de tekens zijn ons volledig onduidelijk, maar dat een absolute toewijding en uiterste concentratie noodzakelijk zijn, dát wordt meteen duidelijk.

Het tropische westen

Hoe dichterbij we bij Tainan komen, de kustplaats waar de VOC in 1624 voet aan wal zette, hoe hoger de temperatuur wordt. Wuivende palmbomen langs de straten en markten waar zoet fruit als lychees, suikerappels en papaja's liggen te wachten – geen wonder dat de VOC juist dit gebied uitkoos.

Twee statige forten, Provintia en Zeelandia, herinneren nog aan de Nederlandse tijd waarin piraterij en veldslagen aan de orde van de dag waren. Eigenaardig om te zien zijn de bijna kitscherige Taoïstische tempels en pagodes op het om de hoek gelegen Lotusmeer. Daar moet je, na over een betegelde zigzagbrug te hebben gelo-

In de Fo Guang Shan-tempel staan 15.000 uit hout gesneden Boeddhabeelden, stuk voor stuk verlicht door een lampje

Agnim il iusciliquat lorpercin velit lum zrilla facipsum amet wissi. Con hent dolore tie ming eu facip eu facil et nim acipit ad del dolut . ming eu facip eu facil et nim acipit ad del eu facip dolut iliquat. Duisi.

Rero coreetu msandionse dolestie consed tat am dit irit la faccumy nonsent alisi bla commodo lendio dip eugiat. Ut lam, vero odolobo recipit wis aliquate vel et nonsecte dolore facidunt iure er summodolent ute faccum zrrilis ad del utpat lore.

In Taiwan staan gelukkig geen honden of kakkerlakken op het menu, dus we kunnen hier naar hartenlust heerlijk snacken

pen, via de bek van een draak óf tijger de pagode in. Ik kies voor de tijger, tot grote schrik van enkele Chinese toeristen met witte hoedjes en enorme zonnebrillen. “Nee, de draak is de ingang!” roepen ze al wijzend naar de andere enorme bek. Verderop, onder de gele rijstpapieren lantaarns van het lente- en herfstpavil-

joen, staan wat oudere mannen met bamboestokken vissen op te hengelen uit de schildpaddenvijver. Ze worden overschaduwd door een beeld van een Taoïstische god met lange baard en in een felgekleurde mantel. Wie niet beter zou weten, zou denken in de Taiwanese Efteling rond te lopen.

Koppensnellers

Een stuk onrustiger was het eeuwenlang aan de oostkant van Taiwan. Al lang voordat de Nederlanders, Japanners en uiteindelijk de Chinezen het eiland opeisten, was het eiland het domein van aboriginals. Ruige volkstammen die op elkaar joegen en zich schuil hielden in diepe kloven. Koppensnellers waren het, met tatoeages op hun gezicht. Winnaars namen de hoofden van de verliezers mee en hinggen ze op in de bomen. Gelukkig hebben ze hun strijdlust inmiddels verloren, want Taroko is nu een natuurgebied met diep uitgesleten rivierdalen, minstens zo ruig als de voormalige bewoners. Via een pad met

overhangende rotsen hebben we de mooiste uitzichten op de afgeslepen marmere rotswanden. Diep beneden stroomt een rivier met bijna onwerkelijk opaalblauw water, waar zo nu en dan een touwbrug overheen zwiept waarvan Tarzan de rillingen zou krijgen. Gelukkig mogen we die links laten liggen.

Onderweg komen we een vrouw tegen in een nylon bodywarmer en met een gehaakte rode muts op haar hoofd. Waarschijnlijk een van de laatste tekenden dat ze van de aboriginals afstamt. Niet veel verder komen we bij een tempel uit. Mediterende monniken zijn hier niet, daar is het waarschijnlijk te klein voor. Geeft niets, we genieten al

